

Bénédicte Soymier

Den ulykkeligt forelskede

Roman

Oversat af
Maria Louise Holst

Oversat efter: Bénédicte Soymier, Le Mal-épris
© ÉDITIONS CALMANN-LÉVY, 2021

texte | tekst

Prolog

Jeg har skrevet dit liv, Paul, som jeg kender det, din hverdag i dagene, der glider væk, det som du er oppe imod, blikkene og alt det andet, indtil det punkt, hvor det tipper over. Jeg har fortalt det, som jeg har set og hørt, fra dig eller fra en anden, en Paul, en fyr, en mand, navnet er uden betydning, jeg har lyttet til dig, berørt din sorg og dine kæres smerte, tavs-
hedens smerte, smerten i ordene, sommetider en strøm af ord, som man ikke kan afbryde. Det er historier, som bliver overbragt til mig; nogle af dem ligner hinanden, andre gør ikke, de stemmer overens, følger hinanden, jeg tager imod dem, og det er livet, Paul, det ved du - uden indrømmelser, det ægte, det rådne, foragtelige tanker og alt det uacceptable.

Historiens indhold kunne have været anderledes, holdt oppe af mine forhåbninger, sommetider formildet, sommetider dramatiseret, jeg kunne have fortalt det, som jeg ikke har kendskab til, eftersom jeg er forfatteren, have skudt skylden på din fortid, have fremkaldt tårer og medfølelse med dig. Men Paul, jeg ved, hvad du er.

Jeg pynter ikke på det, det er din fortælling.

Og der findes ingen undskyldning for dig.

1

"Grimheden er skønheden overlegen, for den varer
længere."
Serge Gainsbourg

Paul er ikke smuk.

Han er lille og spinkel, hans hår tyndt og glansløst, næsen lang. Hans fysik er utaknemmelig. Det umoderne, stramt-siddende tøj gør det ikke bedre. Det være sig lige fra de stribede fløjlsbukser, altid beige eller grå, til skjorterne af fin egyptisk bomuld, der sidder som klinet til hans overkrop. Ryggen er ret og skuldrene spændte, han fremstår sygeligt stiv på trods af, at han tager lange skridt, et komisk udseende, og hans håndbevægelser er så affekterede, at det er irriterende.

Hans udseende er tørt og alvorligt. Netop sådan elsker han at fremstå. Det beskytter ham. Paul er tit utilpas. Hverken stolt eller sippet, bare utilpas.

Han smiler sjældent, da han er forlegen over en dårlig tandstilling. Den ene fortand hælder skævt mod den anden, og emaljen på én af hjørnetænderne, som ikke blev ordentligt passet, da han var ti år, er helt gullig, næsten okkerfarvet. Et sted mellem brun og cognacfarvet.

Når han smiler, får det imidlertid hans blik, som er det smukkeste i verden, til at lyse op i en klar blå farve, næsten grå, som er overstrøet med guldstænk, intens og skinnende, og hvis effekt han tilpasser forskellige sindsstemninger. Han spiller på det, kniber øjnene sammen og spærrer dem op

efter omstændighederne, erfaren og koncentreret, han beregner med omhu og lykkes med at forføre, når muligheden byder sig. Så samler han sammen. Han plukker, høster og mæsker sig i krummerne, som er ladt tilbage af dem, de smukke mænd, dem som han hader; de smukke mænd, som får før ham, uden anstrengelse eller fortjeneste, fordi deres kroppe er høje og deres træk harmoniske, fordi de har smilehuller og velfriseret hår, tomme ord, nul og niks et udseende uden nogen egentlig substans. Det er uretfærdigt og smertefuldt at skulle bære dette grimme udseende hver dag, hver time - huden, en anstødelig silhuet fra top til tå. Det svier og former både humør og forvisninger. *Naturligvis Paul, det er kun de grimme, der lider!* Hvordan skulle man kunne forestille sig det anderledes, når hverdagen genlyder af grin og hån? *Har du set ham der med rotteansigtet, det grimme fjæs, gem dig væk, fald død om, der er ikke andet at gøre med dit fjæs, hva', dit skvat...* Prøvelserne i skolegårdene, på gaden, i den offentlige transport – slag som samler sig i egoet, indtil man tror på ordene.

Såret er dybt.

Paul tager imod.

Og går i stykker.

***

Paul arbejder for postvæsnet. Han tager sig af filialen i en kommune med syv tusinde indbyggere, kender sin opgave og

udfører den tjenstvilligt. Gentagelser gør ham tryk; skrivebordet ved den store glasrude, hans blyanter til højre, blanketterne til venstre. Den gode medarbejder gør sig umage, bekymrer sig om kunden, er værdsat af sine kollegaer og bliver beskrevet som hjælpsom. Han stræber efter at være venlig, gør sit bedste, hilser, snakker, taler om vejret og sluger så sin vrede mod blikkene, som sårer ham, de nedladende miner og dem, der hvisker, *han er grim, dårligt klædt*. Han hører det. Siger ikke noget. Hader dem. Forbitrelsen vokser, og der kommer pletter på hans arme og hans lår, han gnider, klør sig, hidser sig op, anspændtheden overvælder ham, folk plager ham. De beklager sig. Over metroen, over skatteafgifterne, over lønningerne, over leveomkostningerne, over arbejdet og over cheferne. Brokkerier, evigt og altid. De brokker sig. Livet flår dem, siger de, men hvad med ham, hvad gør livet ved ham? Han er næsten fristet til at flytte ud på en øde ø, langt væk fra alle disse idioter og tilværelsens svineri. Nogle gange ville han endda ønske, at alt ville få en ende. At han ikke ville høre mere. Ikke se mere. Hvis han havde modet... men det er ikke så let. Så han holder ud, tilpasser sig og bliver. Han tager hjem til rue des Glycines og trøster sig i luksus og en komfort, som han vier sit liv til, en omhyggeligt indrettet hule, hvor han har foretrukket kvaliteten ved massivt træ fremfor billige samlesæt, uden at være fedtet med udgifterne, og er gået efter ædle materialer. Han følger moden: det smukke, det rige, det moderne.

Hans lejlighed, en treværelses på fjerde og sidste etage, befinder sig i et flot, lille lejlighedskompleks omgivet af en park og talrige alléer med hvidt grus. Det er et roligt sted, og Paul har haft det godt der de sidste ti år. Han kender sine naboer, omgås dem ikke, men sætter pris på dem. Så længe alle holder sig for sig selv, er alt, som det skal være.

Overfor bor et ungt par med deres tvillinger, som er et par måneder gamle. De larmer om aftenen, når gravhundens gøen blander sig med lyden af gråd; nogen går, nogen løber, nogen råber, dørene smækker. Deres nerver står på højkant, men Paul smiler i sit tilflugtssted. Han er lykkelig over at fornemme livet fordi, selvom han er en 45-årig ungtkarl, som holder meget af orden og stilhed, så elsker Paul idéen om en familie - uroen, bragene og gråden, men også grinene, der ringer i hans ører på samme måde, som lydene fra Emilie eller Rachels, hans søstre, da de var små, når forældrene efterlod dem alene, mens faren var på værtshuset, og moren var "Gud ved hvor". Da han håndterede deres dagligdag, deres forplejning og det mest essentielle, pudsede snotnæser og tørrede røv, ham, den ældste i søskendeflokken - to søstre, en bror -, han var blevet gjort ansvarlig for tidligt. Han mindes det uden at dvæle ved det, hvorfor skulle han? Højtidelighed, klager og bebrejdelser er meningsløse, de reparerer ikke noget og bringer intet tilbage. Hans nutid er det eneste, der betyder noget, besøgene af de "små", som han stadig kalder dem, selvom deres kroppe er store, hver især mærket af spor, af snavs og af elendighed, og denne latterlige loyalitet, den

påbudte stilhed, perfid og skadelig, som de aldrig har brudt med. De husker alle sammen men forbliver tavse. Paul tager imod dem, om aftenen eller i weekenden, med eller uden børn, til en middag eller en kop kaffe, nogle timer tilbragt sammen, som han værdsætter mere end noget andet.

***

Der er noget i gærde hos det unge par.

Paul er bekymret over det. Det lover intet godt. Flyttekasser bliver slæbt ud af lejligheden, de er bundet solidt sammen med snor eller tape. Efter dem følger gammelt ragelse pakket sammen i plastikkasser. Han tør ikke at spørge men fornemmer, at de er ved at flytte, højst sandsynligt til en mere rummelig bolig, et lille hus måske, på landet, byen er ikke god for børn, med al forureningen, han forstår det godt. Han ville have gjort det samme. Helt bestemt.

***

På altanen troner et stort, hvidt skilt, hvor ordene *Til salg* springer i øjnene i en livlig rød farve. Parret er taget afsted med deres tasker og flyttekasser lastet i en flyttevogn og børnene under armen. De har veget pladsen til usikkerheden – en angst for Paul. Gennem dørspionen lurder han på de besøgende, de mulige købere, deres tøvende blikke, deres ubeslutsomme skridt, og forestiller sig deres historie: en

skilsmisse, en forflyttelse, alderdom eller sorg, scenarier, som han opstiller, mens han vurderer dem hver især, som om hans mening havde nogen som helst betydning. Et par på omkring 50 har for øvrigt fanget hans opmærksomhed, og de vinder overlegent. Kvinden virker diskret, og manden... diskret. Perfekt!

Han håber.

Måske indleder han et bekendtskab med dem, de virker charmerende, og hans søster Émilie bliver ved med at sige, at et liv næres af mødet med andre – *Det er nemt, du skal bare ud af din hule*; som om det var nok, som om han bare pludselig kunne blive munter og indtagende.

Ikke længere være mistroisk.

Måske vil han prøve.

Men det er ikke parret, der flytter ind, det er en enlig kvinde, ung, blond, med et fint ansigt og et vagt smil. Hendes øjne er røde og hævede. Paul forestiller sig, at hun er ulykkelig, at hendes elsker har forladt hende, eller måske har hun forladt ham, fordi hun havde fået nok at, han var gift. Han fortæller og betragter. Hendes fortrukne træk, hendes træthed, hendes langsomme, næsten opgivende bevægelser, hun flytter ind, og han fryder sig.

De smukke oplever også modgang.

Han lytter.

Hver aften græder hun bag deres fælles væg, omgivet af de flyttekasser, som hun ikke kan tage sig sammen til at få åbnet. Det er som om, hun stadigvæk er på gennemrejse, som om

hun kunne pakke sammen igen og tage afsted; gøre en fejl om, spole tilbage, vende hjem. Hun synker sammen stilheden i den lejlighed, som hun ikke rigtigt har valgt, bare et godt køb i et roligt kvarter tæt på alt, langt fra ham, som hun undgår, modløsheden fylder. Hun græder over sit liv, sin sorg, fiaskoen; hun prøver at hive sig selv op og fortvivler efter nogle sekunder. Hun elskede den fyr.

Paul lytter med sit øre tæt ind mod skillevæggen.

Krokodilletårer.

Hun er for smuk.

Han lytter og bliver irriteret. De smukke har ikke noget at kæmpe med. Sorgløse og forkælede beklager de sig over den uretfærdige lethed, hvormed de forstår tilværelsen - stakkels overklasseløg, selvtilfredse og stolte, bedragere og løgnere. Han får ondt i maven af at lytte til disse klagesange, når han tænker på, hvad han selv udstår. Han må kæmpe. Bevise sit eget værd, at han er følsom og menneskelig bag facaden.

Ham.

Hvor han dog hader dem!

Den nye nabo pirrer dog hans nysgerrighed. Selvom hun er smuk, virker hun anderledes, hverken arrogant eller ufølsom, næsten rørende. Han begynder at have medfølelse med hende, når dørene og vinduesskodderne lukker sig om hver deres ensomhed om aftenen. Han bliver rørt, trods det at han raser eller gør grin, det ryster hans overbevisning. Han hidser sig op, denne pige forvirrer ham. Mylène, hedder hun, han har kigget på det lille skilt, der er limet fast under hendes

dørklokke. Han blev nødt til at vide det. Hun tiltaler ham, Mylène. Meget. Hun er så raffineret og fintfølede, hendes bevægelser rolige, hendes ynde medfødt, smuk, så smuk. Hendes hænder er små – han ser på dem, når hun sætter nøglen i låsen, hendes års udsøgte netværk, hendes hud som bliver lyserød, spændtheden i hendes fingre, når hendes hånd er knyttet om slåen; de er fantastiske. Og hendes hår, så blondt, så langt, så glat og silkeblødt. Og hendes slanke ben, skinner en smule af den lette bodylotion, som han forestiller sig, at hun smører sig ind med. Hun er uden tvivl parfumeret. Med en duft af vanilje eller rose. Han forestiller sig det, ånder ind, ånder ud. Gætter. Måske en duft af jasmin. Han drømmer, står med øjet ved dørspionen, hånden om sit lem.

Hver aften, hver dag.

Han venter på hende. Og han prædiker moral for sig selv, det ligner ham ikke at være der, bag en dør, mens han observerer en kvinde, lige meget hvor smuk hun så er, mens han forestiller sig hendes duft og hendes hud, det ligner ham ikke at drømme om at møde kærligheden i en verden, som ikke er hans, han føler sig latterlig og skammer sig over at være latterlig. Det ryster ham, denne længsel efter et blik, at hun ser ham, hans sande jeg, den smukke person, som gemmer sig bag et forkert kostume, en patetisk klovn, som gerne vil smile. Med en smule held. Eller tålmodighed. Han drømmer. Håber. Og så mister han modet, han ved godt, at man hører til i kasser, som samfundet putter os ned i: den sociale kategori, den erhvervsrelaterede kategori, den fysiske kategori, de

tynde, de tykke, de grimme, Barbie- og Ken-typerne, han sidder fast. Han kunne græde over det.

Mylène er så smuk. Følsom og med et vindende væsen. Han mister fodfæstet og kan ikke modstå det. Han bliver nødt til at se hende og at vide, hvad hun laver, han noterer alt, hvad hun foretager sig i løbet af dagen i sin kalender. Hun forlader sin lejlighed kl. 8, bortset fra om onsdagen og i weekenden, og går hen til bygningens lille parkeringsplads, hvor hun parkerer sin røde Renault Twingo. Hun kører til folkeskolen i en nærliggende landsby, syv kilometer væk, hvor hun har undervist 3. klasser de sidste tre år. Hun kommer hjem præcis kl. 17, åbner sin postkasse og tager posten med sig, går de to etager op ad trappen, hun tager aldrig elevatoren, og så lukker hun sig inde i sin lejlighed indtil næste dag. Onsdag morgen køber hun ind i det lille supermarked nede på hjørnet. Om eftermiddagen tager hun hen til Saint-Louis-hestestaldene, hvor hun rider. Hun tager afsted alle weekender. Hun lukker skodderne for sine vinduer og forlader bygningen, tager mod en destination, som han ikke kender, indtil søndag aften. Hun kommer altid hjem omkring kl. 20.

Paul har købt sig en lille, blå notesbog, og i den optegner han hendes afgang, hjemkomster, møder, de ord, hun udveksler med overboen eller beboeren under hende, hendes påklædning, hvordan hun sætter sit hår. Han skriver det ned, som han kan lide, og det, som han hader, som hendes sorte sko, der er lukket med et spænde, og som har alt for høje hæle

til en respektabel kvinde. Han noterer, klipper ud, tegner og dekorerer, og tager nogle billeder med sin mobil, når lyset tillader ham det, og vinklen holder ham skjult. Han limer dem fast med en lim af høj kvalitet for at den ikke skal plette og trænge gennem papiret. Han hader de gule mærker, som klatterne fra et sjusket stykke arbejde kan efterlade. For ham skal det være upåklageligt, uden fejl og rettelser, optegnet med lineal og pustet tørt af hans ånde. Et kunstværk. Han var for resten ikke fedtet, da han købte notesbogen. Han valgte den i en stor papirforretning, den er ekstremt blød, med en gylden indbinding og grovkornet 100 grams papir, mindre kan ikke gøre det for en omhyggeligt udført gengivelse, næsten professionel, det bedste af det bedste. Hans fyldepen er af mærket Montblanc, blækket er sort. En vanvittig ting, som han købte til sig selv med vilje.

Paul ville elske at tale med hende.

Han spekulerer.

Han kender hende ud og ind, limer og optegner, observerer hende og skygger hende, sørger for at de krydser hinanden, i supermarkedet, til møderne med de andre lejlighedsejere, på parkeringspladsen, inde i byen. Han smiler til hende, nærmer sig hende, ser på hende, men siger ikke noget, da han er bevidst om det påtrængende ved sit nærvær. Han kan ikke længere genkende sig selv, er klar over det usømmelige ved sine handlinger, irectesætter sig selv i tanken og fortsætter utrætteligt.

Han er besat.
Besat af Mylène.

[...]